

man fra Regjeringens Side kommer og forlanger Lønningsforhøielse, saa kunde man med Rette her gjøre Fordring paa, at ogsaa disse Lønningslove i sig indeholdt Forslag til en anden Organisation, men disse her forelagte Love indeholde tværtimod en Organisation i en modsat Retning, idet de ikke alene forlange en Forhøielse af Lønningerne, men tillige en Udvidelse af Embedsmændenes Antal. Naar man ser paa, hvad der er Hovedpointet i disse os forelagte Love, saa vil man se, at det er et større Antal Embedsmænd, en Forhøielse af Lønningerne og dertil et Tillæg til deres Pension, thi jeg kalder det et Tillæg til Pensionen, naar man fra Statens Side mener, at, foruden det, som visse Embedsmænd selv give til deres Pension, skal der fra Statens Side gives et lignende Tillæg. Jeg tror derfor, det vil blive nødvendigt for os ogsaa i den Henseende at tage under alvorlig Overveielse, om det er den rigtige Veie at gaa. Jeg kan ikke se rettere end, at for at Thinget skal have en bestemt Mening, naar det skal stemme over disse Lønningslove, saa vil det blive absolut nødvendigt for os at faae en mere detaljeret Fremstilling over, hvorledes Arbeidet er fordelt paa de forskjellige Embedsmænd i Ministerierne, thi man kan gjerne være enig haabe med den ærede sidste Taler og med den ærede Finansminister, at en Lønning af den og den Størrelse til en Fuldmægtig paa 39 Aar ikke er for høi til en saadan Mand, naar man samtidigt veed, at denne Mand er stadig beskæftiget i Ministeriet. Men det er det, man er nødt til at tvivle om, naar man veed, at der ikke er faa, som endog have deres Hovedbeskæftigelse udenfor Ministeriet, ja der siges endog, at der er Mand, som have Arbeide i to Ministerier. Overfor alt dette tror jeg, at en hel Del af den ærede sidste Talers Foredrag ikke passer, thi det gik hovedsagelig ud fra at disse Mand havde alt deres Arbeide i Ministeriet, det ærede Medlem maatte absolut gaa ud fra, den Synsvinkel. Men man ser anderledes paa Sagen, naar man veed, at dette ikke er Tilfældet, og man er jo her forpligtet til ikke alene at tage Hensyn til den ene Side, nemlig Embedsmændene, men tillige til, hvorledes Statens øvrige Borgere ere stillede, og det forekommer mig med Hensyn hertil, at netop det ærede Medlem under Finanslovens 1ste Behandling viste os et temmelig slaaende Bevis paa, hvorledes det stod f. Ex. med Agerbruget, og at man der kunde være forberedt i den nærmeste Fremtid paa endog en temmelig stærk Tilbagegang. Det forekommer mig noget forunderligt, at samtidigt med, at man hører saadanne Udtalelser, hører man fra det samme ærede Medlem Udtalelser idag, der gaa i den modsatte Retning. Jeg veed ikke, hvorledes man skal komme til at forklare sig de to Ting; man fremstiller her en Dyrind, der ikke er tilstede, som Begrundelse for en Lønningsforhøielse, og samtidigt hører man fra det samme ærede Medlem en Begrundelse af den

største Sandsynlighed for, at vor Hovednæring, som af Alle er erkjendt at være Agerbruget, vil faae en streng Konkurrence, og efter al Sandsynlighed gaa tilbage. (Singerslev: Agerbruget vil ikke gaa tilbage!). Agerbruget gaar ganske vist ikke tilbage, men Indtægten gaar tilbage, og det maa blive Hovedbetragtningen her. Jeg skal slet ikke indlade mig paa Enkeltheder, thi jeg er temmelig sikker paa, at Sagen vil blive henvist til et Udvalg; men jeg veed, at, uagtet jeg havde den Ære at være Medlem af det Lønningsudvalg, der var nedsat forrige Gang, da disse Love vare under Forhandling, vil jeg, dersom man ikke sætter os istand til at dømmе klarere end dengang over, hvorledes den hele Administration gaar for sig i Ministerierne, komme til at dømmе iblinde, og saa vil jeg for mit Vedkommende udtale, at jeg ikke ser mig istand til at gaa ind paa disse Lønningsforhøielser. Det forekommer mig, at, naar man fra en Regjering kommer med et Forslag om en Forhøielse af Lønningerne, maa der være en af to Ting, som begrundet et saadant Forslag, enten en bestemt Paavisning af, at Forholdene ikke ere de samme, som de vare, da de existerende Lønninger bleve vedtagne, eller ogsaa maa man gaa den Veie, at man indskrænker Embedsmændenes Antal. Ingen af disse Ting er her tilstede; thi det kan paavises, naar man ser efter, hvorledes Priserne vare i 1870, at der ingen videre Forskjel er i Priserne paa de vigtigste Ting eller, hvis der er nogen Forskjel, vare de fleste Ting dyrere i 1870, end de ere for Diebliffet. Jeg tror ogsaa, at de fleste ville være enige i, at der ikke er Sandsynlighed for, at vi ville komme til nogen varig Prisforhøielse; der kan være enkelte Ting, som af og til ville blive dyrere, men, saa vil der atter komme et betydeligt Fald i Priserne igjen. Som Følge deraf kan jeg med min bedste Villie ikke se nogen Grund til en Lønningsforhøielse for Diebliffet. Jeg er sikker paa, at det er gaaet de fleste saaledes, at de i de senere Aar have maattet indskrænke sig ikke ubetydelig, og saa ser det forunderligt ud, at denne eneste Klasse af Medborgere, Embedsmændene, skal lønnes saaledes, at den bliver uberørt af Lidsforholdene. Jeg skal nu ikke for Diebliffet udtale mig videre, men slutte med at sige, at for mig er det klart, at, skal man komme til en Lønningsforhøielse, maa man begynde med en gennemgribende Forandring af hele Administrationen. — Jeg vil bemærke een Ting til, og det er, at det, som den ærede sidste Taler glædede sig ved, at Revisionsbestemmelsen var udeladt her, forekommer mig noget forunderligt. (Singerslev: Det har jeg ikke talt om!). So, det ærede Medlem omtalte Revisionsbestemmelsen omtrent saaledes, at han sagde, at han fandt det rigtigt og heldigt, at den var udeladt, fordi det altid var uheldigt at